

BUJDOSÁSNAK
EMLÉKEZET KÖVE,
mellyet
AZ ÖRÖKKÉVALÓ HALMOK,
KIVÁNSÁGÁNAK
A' KRISZTUS JÉZUSNAK
SZENTSÉGES NEVÉNEK
LEGFELSÉGESEBB
DICSÉRETIRE
szép
IMÁDSÁGOKNAK

faragás nélkül való drága
köveiből össze rakott egy

bujdosó a' maga
szívében.

KOMÁROMBAN

Weinmüller Franciska kir.szab.

Könyvnyomtatási Intézetében.

1847.

/a borító belső lapjána az alábbi bejegyzés olvasható: "1860 ik
esztendőben Kádas Mihájez az kis könyv Vete 25 garasé, ha eltéve-
jedik szerelmes barátom szolgáltsd kezemhez mett igaz jóságom.
Kádas Család- Koros Elvira ajándéka, Komájos./-

.....

•Solt XLII.v.1. Miképpen kívánkozik a' szarvas a' folyó vizekre,
a'képpen kívánkozik az én lelkem te hozzád Isten./kézirással: Istenem
te légy velem zeng hozzád kérésem/.

/A 252 oldalas könyv borítójának utolsó oldlán kézirásos beírás:

" Kis könyv érdekes, Benkő Judith Néhai Vér jánosné ajándéka. Kádas családé."

Lásd a kat. "A' szívölés
a'ul rejte" (Könyvnyomtatás)
14-22. oldalig + Ára
néhány évet.

Buzgó Ének.

Mint gyors szarvast ha vadász sért,

És dárdája szívére ért,

Béfut havas, ligetet, tért,

A seb mérgé hogy hozzá fért.

Veti szemét a vett sebre,

Lanthat ina; mert fogy vére:

Ezer jó fű hasznos ire,

Ha rá találhat e füre.

Vagy mint mikor megvénheszik,

Hogy ifjudjon kigyót eszik,

Annak mérgétől szomjuhozik,

Ugy hogy halálra betegszik.

Fut sebesen hegyre s völgyre,

Hallgat s fülel kutfejekre,

Nints gyógyító semmi szere,

Hanem ha jut forrás vizre.

Forrás vizre mert zavartól,

Mérgétől jól meg nem tisztul;

De ha iszik friss patakából,

Szomjusága múl, s megifjul.

Mint szarvasnak úgy van ügyem,

Sebes is szomju is lelkem,

Szemeimet égre vetem;

Panaszimet miként kezdjem.

Ama régi nagy Vadásznak,

Nints száma tüzes nyilának,

Kik sivekre elbéhatnak,

És ott nagy sebeket hagynak.

Veti világ is hálóját,

Hintegetei bün maszlagját,

Bétakarja fényes horgát,

Hogy felfüzzön mint egy prédát.

Házi ellenségem a test,

Ő keserüt édessel fest,

Gonoszra friss, a jóra rest,

Gyűjti bünét reggel, délyest.

Noha ritka az ég alatt,

Melly sirhatna olyan állat,

De a Szarvas könnyet hullat,

Ha a méreg szívére hat.

Igy van sorsa bus fejemnek,

Nintsen száma könnyeimnek,

Sebe s mérgé büneimnek,

Szivemre már béértének.

Titkon sirok ne tudja más,

Lett két szemem~~x~~ hát sós forrás,

Bünöm mérgé tsip mint darázs,

Halált hozó az a marás.

Vagy mint vízzel tellyes felleg,

Nyárba mikor a nap meleg,

Ha mi essője letseppen,

Maga iszsza viszontag meg.

Ugy felissza szsemem könnyét,

Mert ha nézem bünöm könyvét,

Hol írva van ^{óra} ~~hánap~~ nap, s hét,

Fél a Biró, ha számot vét.

Ha számot vét, ügyem leszál,

Veled Uram perbe ki száll?

Vagyok tsak mint törött nád szál,

Vagy ngár levél melly alig áll.

De találta egy orvosra,

Ezer jó fű sok van nála,

Élet forrása ő maga,

Szomjú lelekem tsak ezt várta.

Kapuján kívül Betlehemnek,
 Fűkad forrása egy viznak,
 Mellyből Dávid vitézinek,
 Hagyta innye, hogy vitézének.
 Három vitéz meritette,
 A vizet, s fegyver közt vitte,
 Dávidnak, de kiöntötte,
 Lelek szomjuzván, nem teste.

Jézus, te vagy az a forrás,
 Ki magának ha ki felásy
 Nem árt neki semmi rarács,
 Többé rajta nonts szomjuhozás.

Mind a fűvet, mind forrást,
 Megtaláltam, az ért áldást,
 Mondok néked háláadást,
 Édes Jéhus! nem áldok mást.

Ezer jó fűvem forrásom,
 Légy nekem édes Jézusom,
 Óltsa véred szomjúságom,
 Sebed légyen orvosságom.

Imádságimnak kezdése,
 Abban ajakim zengése,
 Légyen szent dicséretedre,
 Óh Jézus mond Ament erre.

Mi Atyánk!

A Teremtés nagy jussára,
 Kegyelmed és jóságodra,
 Gondviselésed, s megtartásodra nézve,

Ki a Mennyekben vagy.

Felséges voltod királyi székiben,
 Édes Fijad örökségeiben,
 Áldásod, s kegyelmed kintses helyében.

Megszenteltessék a te neved,
 Sziveinknek gondolati,
 Ajakinknak beszédei,
 Kezeinknek tselekedeti által.

Jőjjön a te Országod.

Kegyelmed országa, hogy világosodjunk,
 Hatálmad országa, hogy óltalmaztassunk,
 Dicsőség országa, hogy koronáztassunk.

Légyen meg a te akaratod.

Az örömben és szomoruságban,
 A gazdagságban és szegénységben,
 Mind életünkben, mind halálunkban.

Miképpen mennyben, azonképpen
 itt e földön is.

Ott fenn az angyalok által, itt mi általunk,
 Kész akaratral serényen, hiven zúgolódás
 akadály, tsalárdság nélkül.

A mi mindennapi kenyerünket
 adjad minékünk ma.

Testünk megtartására,
 Lelkünk táplálására, és minden
 szükségünk kipótolására.

És botsásd meg minékünk
 a mi bűneinket.

Mellyeket tégedet megbántottunk,
 Felebarátunkat veszedelem^(ab) hoztuk.
 És magunknak ártottunk.

Miképpen mi is megbocsátunk
 ellenünk vétetteknek.
 Valakik testünkben megbántottak,
 És jó hirünkben meggyaláztak.

És ne vigy minket a kísértetbe.
 Ez Isten nélkül való Világnak,
 A vétekre késztető Festnek,
 A régibe tsalárd ördögnek kísértetibe.

De szabadíts meg a gonosztól.
 Engedd meg a mi gonosztól esett,
 Vésd el, a melyy gonosz bánt minket,
 Fordítsd el, ha mi gonosz ránk jöhet.

Mert tied az Ország, a Hatalom
 és a dicsőség, most és mindörökké.
 Mind ebben az életben, s a következőkbe,
 Mind ebben a világban, és a jövődőbe,

Amen.

~~Égyx~~
 A mint mondod ugy van Uram:
 Mint ígérted, úgy lesz Uram,
 A mit kérünk, add meg Uram.

ELSŐ RÉSZ

Reggeliés estvéli imádságok.

 VASÁRNAPRA
 Reggeli imádság.

 Az Atya Istenhez.

 A Fiu Istenhez.

 MÁSI
 Az Ur Jézushoz.

A Szent Lélekhez.

 - -
 VASÁRNAP
 Predikátzió után

 HÉTFŐRE
 Reggeli Imádság

 KEDDRE
 Reggeli Imádság.
 stb. a hét min-

den napjának reggelére ajánlott imák.
 Némely napra az esti imát is ajánlja
 a szerző, s az egyes imák végén a Szent-
 irás témához való verseit is megadja, majd utána versfromáju tömörítésben foglalja össze a mondandó lényegét:

A vasárnap estvéli imádság után így foglalja strófákba lelki ájtatosságát az ismeretlen "istóriás":

Lelki vásár volt e napon,
Lelki olaj volt piatzon:
Olaj az Isten igéje,
Vásár annak hirdetése.

Én Istenem! adjad nekem,
Hogy igéd legyen örömem;
Nyavalyámban vigasztalóm,
Elmémben világositson;

Vezéreljen életemben,
És üdvözítsen lelkemben,
A bűnöknek mély álmából,
Támaszszon fel halálából.

Hogy így a halálnak álma,
Ne lehessen lelkem kára,
Sőt Krisztus feltámadása,
Utamlégyen mennyországa.

'Solt.141.v.2.

A Második részben közölt "Az Ur Vatsorája előtt Bűnbocsánatért való esedezés" c. ima után ez olvasható:

A tenget tseppjeit,
S annak fővényeit,
Szamba ha szorithatod,
Egy nagy kerek földet,
Abban halmot, hegyet,
Fonttal ha eloszthatod:
Ugy sok bűneimet,

6. 7

Nehéz esetimet,
Talán megszámlálhatod?
Bűnöm sok legyen bár,
Van reménységem már,
Nem lesz lelke kára.
Mert Krisztus sebére,
Nézek, s léssen bére.
Lelkemnek egész ára,
Érettem született,
Sebeket érettem vett,
Ment is a keresztfára.

Egy másik hálaadó imádság utáni ima-vers így szól:
Test és lélek két atyafi,
Egyemáshoz közelebb nints senki,
Ellenség nagyobb nints,
Ha a jóban megegyeznek,
Boldogsága mindkettőnek,
Ennél nintsen drágább kints,
Adj Szemtlélek békességet,
Mind kettőnknek tsendességet!
Kegyelmeddel őket intsd,
Ha pedig megtántorodnák,
Akármellyik, s bűnre lépnek,
Ottan dobbants és megints.

"Az ártalmis esső idején mondandó szép Imádság, hogy Isten szép időt adjon" c. imádság végén ez áll:

Mínt hogy megnőtt bűnünk árja,
Megnyilt az ég tsatornája,
Hogy bűnünkért mi nem sirunk,
Sir az ég maga mi rajtunk.
De, óh, Jézus! a felleget,
Oszlasd el, s adj jó meleget,

Áldásidért a dicséret,
Terjed rád, melly téged illet.

A megnyert jó időért való ima utáni összefoglaló fohász:

~~Miképpen úgy megnevelétek minket~~

Estvéli bánatot
Nagy örök követ ott,
Ahol nem is gondolod.
Tegnap volt sok felleget,
Ma szép nap fény s meleg,
Illyen világi dolog,
Sirj bár itt e felleget,
Majd nem hullatsz könnyeket,
A krisztust ha meglátod.

Az időjárás, a természeti csapások, természet^{ij}i jelenségek minden alkalmára található imádságok mind a protestáns, mint a katolikus hagyományban nyilvánvalóak. A fohások, esdeklések-könyörgések, hálaadások hitéleti valóságélményt jelentenek a hívő ember számára a konkrét természeti valóság relációiban. Ez a hagyomány egyáltalán nem új keletű, s még csak nem is a kereszténység szüleménye: az ősi természeti népek körében éppoly természetes tartozéka a létformának, mint az ókori kultúrák bármelyikének.

A természetfölötti, transzcendentális vallásfilozófiai magyarázat tudományos/materiális/ fejtegetésébe jelen írásunkban nem bocsátkozhatunk; azt azonban megemlítjük, hogy minden társadalom/ősi közösség/ termelési viszonyai, gazdasági-társadalmi, s egyáltalán lét-körülményei, meghatározott tendenciát mutatnak és kapcsolatteremtést hoznak létre a természeti valóság és az ezt befolyásoló racionális-érzelem fölötti transzcendentalitással. Ebben a létszükségletet jelentő relációban természetesen számtalan tényező szerepel, amelyekről egyébként is ismert okok miatt nem teszünk említést, csupán egyet említünk: az imádságot. Ez a természetes és őszinte "megnyilatkozási forma" az, ami a Felsőbbség-Isten és az ember kapcsolatában hitélményen alapuló valóságot, egyetlen megnyugtató ^{igazságot} ~~valóságot~~ jelent.

89

/Jelen sorainkban nem teszünk különbséget a vallások hivatalos vezetői/papok stb./és a hívők között/ebbéli kérdésekről a népi imádások c.részben szólunk/.

Írásunk jobbára folklorisztikai jellegű, ami azonban nem jelenti azt, hogy a népeletben meglévő bármiféle szakralitást mellőzzük, hiszen az ima tartalmát és funkcióját tekintve egyazon célt szolgál, de sok lelki, érzelmi indíttatásból fakad. Az sem legyen zavaró az olvasó számára, hogy a hivatalos és apokrif imák és egyéb szakrális szövegek gyakorlásában bizonyos eltérés mutatkozott az egyház és a hívők felfogásában. Nem az ideológiai változást, nem az ellentétek ~~ideológiai-antagonizmusát~~ ^{ideológiai-filozófiai} ~~antagonizmusát~~ vagyunk hivatva magyarázni, sem a felfogások társadalmaink közepette végbemenő mozgásait itéletet mondani, azt azonban szóvá kell tennünk, hogy a szakralitásnak/ ^{közösségi szempontból} ~~igyszakralitásnak~~ valamiféle hasznos koegzisztenciájának lehetünk tanúi. A hívő ember éppoly épületes tagjának tartja magát, mint bármely más ideológiát valló; és társadalmilag ez a lényeges magatartás.